

[Sønderup.]

over, men en hel Del af dem skyldes ogsaa den voldsomme Opposition, der føres baade fra socialistisk og kommunistisk Side, en Opposition, hvorom jeg synes man meget ofte er berettiget til at sige, at den mere er præget af politiske end saglige Hensyn. Vi ser jo, hvorledes man ude i Agitationen i sin Nød og Kvide udnytter baade Vejr og Vind og Rulleskøjter og alt, hvad nævnes kan. Jeg tror, at det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft, og for Resten mange med ham, gjorde klogt i at regne med, at det slet ikke er sikkert, at de kommer til foreløbig, og for det ærede Medlem Hr. Hans Hedtofts Skyld skulde han simpelt hen heller ikke ønske det, saa længe det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen har den Magtstilling, som han synes at have — og der er jo ingen i Dag, der kan vide noget som helst om, hvordan det vil forme sig i Fremtiden i saa Henseende, om der i mindste Maade kan være Udsigt til nogen Ændring.

Naar det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft for et Øjeblik siden saa vittigt sagde, at han haabede, den siddende Venstre-regering maatte blive en Bengangsregering, saa kan jeg heroverfor sige, at det har jeg i og for sig ikke noget imod, blot den ene Gang maa vare tilstrækkelig længe, for det er dog det, der til syvende og sidst bliver det afgørende. Det er min Opfattelse, at Regeringen, saa langt som den er kommet med Støtte fortrinsvis fra konservativ og radikal Side, har ført en Politik, der har været præget af social Forstaaelse og rimelig Hensyntagen, men som ogsaa har haft den fornødne Fasthed i Henseende til Bestræbelserne for at koncentrere Beskæftigelsen inden for de produktive Omraader. Regeringen har vist, at den har kunnet formidle de politiske Modsetninger, saa frugtbart Lovgivningsarbejde har kunnet præsteres. I de skiftende Situationer har den maattet afveje Hensyn baade til saglige og politiske Forhold. Genopbygningen er godt i Gang, og man kan med god Grund ønske Regeringen Held og Lykke til dens Videreførelse i den kommende Tid.

Christmas Møller: 2 Aar er nu snart forløbet, siden vi oplevede den vidunderlige 4. og 5. Maj. Jeg tror, vi alle, hvor vi end befandt os, husker Marts-, April-, Majdagene 1945, hvor de sovjetrussiske Hære fra Øst, Montgomery's og United States' Hære fra Vest masede frem saaledes, at vi paa det Tidspunkt kunde skimte den kommende V-Dag. Tænker man disse 2 Aar tilbage, og tænker man paa, hvilke Forventninger

vi havde, saa tror jeg, man har Lov til at udtrykke det paa den Maade, at vi troede vel ikke, at Tusindaarsriget skulde komme, men vi troede paa, at det Sammenhold, som vi havde set i Nationen, og de positivt opbyggende Kræfter, som vi havde set virke og arbejde sammen, ogsaa skulde kunne gøre sig gældende videre frem. Vi vidste vel, at Krigen var lettere at vinde end Freden. Vi havde et udtømmeligt Had til Nazismen, men ikke til det tyske Folk; vi saa frem til den Genopbygning, som skulde komme for vort Land, for Europa og for Verden, og jeg vil gerne i Dag sige: en slagen Fjende, en knust Fjende, er ikke længere en Fjende, men et Folk, som skal hjælpes paa Fode. Vi kunde se frem mod det skønne Maal Befrielsen. Vi vidste, at nu maatte det i Løbet af meget kort Tid ske. Og naar vi tænker tilbage paa hine Dage og de Tanker og Betragtninger, vi gjorde os, tror jeg ogsaa, vi har Lov til at sige, at hele det danske Folk var optaget af, at det Resultat, vi stod umiddelbart overfor, skyldte vi alle de mange, som havde gjort en stor Indsats for Landet, vore Frihedskæmpere, Sømandene, de, der blev Ofre paa mange andre Maader, de frivillige og saa fremdeles, alle dem, som gjorde os til en allieret, naar vi selv vilde være det, saaledes som fremtrædende Statsmænd udtrykte det allerede i 1944.

Jeg synes, vi stadig bør tænke tilbage paa den Tid og paa de Tanker og Forestillinger, vi da gjorde os, paa det Samarbejde, der da under det ærede Medlem Hr. V. Buhls Ledelse var mellem Modstandsbevægelse og det danske politiske Liv, og hvorledes dette Samarbejde, som maaske var lettere at føre, end Samarbejdet er det i Dagliglivets Kamp, hvor saa meget er glempt, skulde forpligte os — ogsaa i de Tider, vi lever i nu, hvor Vanskelighederne er af en anden Karakter, men ikke mindre store — til et ganske anderledes stærkt og godt Samarbejde end det, vi møder, det Samarbejde, som vi nu i hvert Fald i Ord paa saa mange Maader savner herhjemme. Og maa jeg have Lov til, naar jeg genkalder hin Tid i Erindringen, at minde om, at det Maal, vi dengang satte os, naar man talte om, hvorledes Forholdene skulde blive efter Befrielsen, meget mere var Genopbygning end Hævn, og at vi først og fremmest tænkte paa, hvorledes vi skulde reparere alle de Skader, der var sket,

Jeg har gerne her ved Slutningen af den almindelige politiske Debat, i hvad jeg vil kalde den ordinære Rigsdagssamling 1946—47, villet gøre disse Anskuelser gældende og gerne villet have, at man meget